အတွဲ ၅ အမှတ် ၁

ရွှေသွေး ဂျာနယ်

၁၃၃၄ ခုပြာသိုလဆန်း ၃ရက်(၆-၁-၇၃)

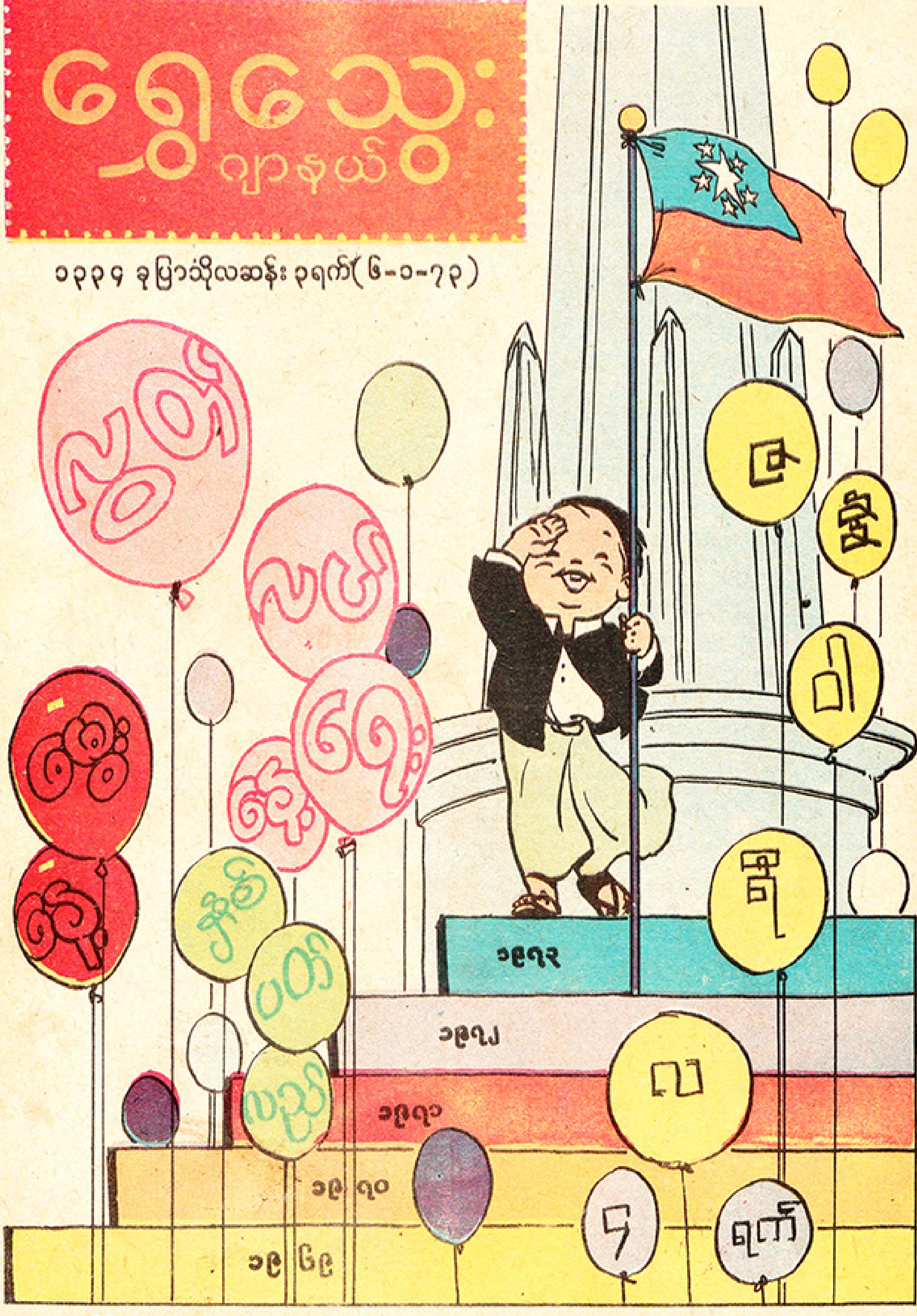

စနေနေ့တိုင်းထုတ်ဝေသည်။

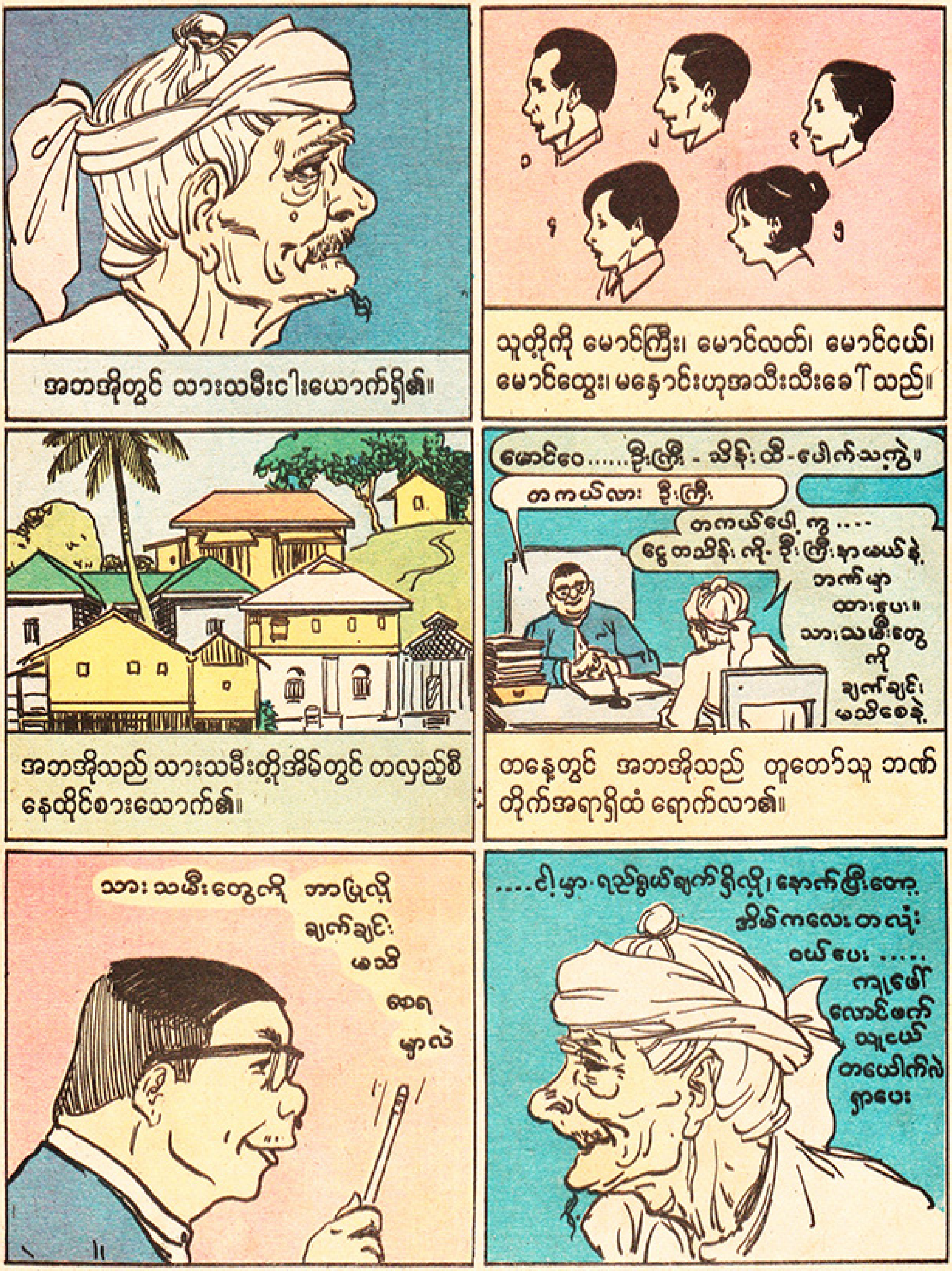
အဘအိုတွင် သားသမီးငါးယောက်ရှိ၏။
၁
၂
၃
၄
၅
သူတို့ကို မောင်ကြီး၊ မောင်လတ်၊ မောင်ငယ်၊ မောင်ထွေး၊ မနှောင်းဟုအသီးသီးခေါ်သည်။
အဘအိုသည် သားသမီးတို့အိမ်တွင် တလှည့်စီ နေထိုင်စားသောက်၏။
မောင်ဝေ......ဦးကြီး - သိန်းထီ-ပေါက်သကွဲ့။
တကယ်လား ဦးကြီး
တကယ်ပေါ့ ကွ ....
ငွေတသိန်းကို- ဦးကြီးနာမယ်နဲ့ ဘဏ်မှာ ထားပေး။ သားသမီးတွေကို ချက်ချင်း မသိစေနဲ့
တနေ့တွင် အဘအိုသည် တူတော်သူ ဘဏ်တိုက်အရာရှိထံ ရောက်လာ၏။
သားသမီးတွေကို ဘာဖြူလို့ ချက်ချင်း မသိစေရ မှာလဲ
....ငါ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့၊ နောက်ပြီးတော့ အိမ်ကလေးတလုံး ဝယ်ပေး ..... ကျွေးမော် လောင်းစက် သူငယ် တယောက်လဲ ရှာပေး

အဘဖိုသည် အိမ်ကလေးတွင် သူငယ်လေး
တယောက်နှင့်နေစဉ်–
အဖေက– ထီပေါက်တဲ့ငွေတို့– အဖေ မသေခင်
သားသမီးတွေ ပေးရမှာစိုးလို့
တယောက်ထဲ ခွဲနေ
တာပေါ့
လေ
အဖေ မသေခင်
အလှူဒါန ပြုသွားချင်
လို့– သားသမီးတွေကို
မပေးနိုင်တာပါ
တနေ့တွင် မောင်ကြီးရောက်လာ၏။
အဖေ တသိန်းတောင်
ထီပေါက်တာဘဲ၊ သား
သမီးတွေကို– တသောင်းစီ
လောက်–
ခွဲပေး
ပါလား
အဖေရယ်
သားသမီးတွေကို
လူလား မြောက်အောင်
ကျွေးမွေးခဲ့– ပညာ
သင်ပေးခဲ့တာဟာ
တယောက်အတွက်
တသောင်းမက
ကုန်ခဲ့ပါပြီ
ကွယ်။
ရက်များမကြာမီ မောင်လတ် ပေါက်လာ၏။
..အဖေ့ ငွေကို – ကျွန်တော်
မလိုချင်ပါဘူး၊
အဖေ – ကျွန်
တော်တို့အိမ်
လာနေပါ၊
သား သမီး
တွေကို
ခုကွဲ မပေးချင်
တော့ပါဘူး
ကွယ်
နောက်တနေ့တွင်မောင်ငယ် လာပြန်သည်။
အဖေ တယောက်ထဲ
မနေပါနဲ့။ ကျွန်တော်
ကျွေးထားပါ့မယ်။
အဖေ့ ငွေကို
ကျွန်တော်
မယူပါဘူး
အဖေ တယောက်ထဲ
နေတာဟာ– ရည်
ရွယ်
ချက်
ရှိ
လို့
ကွယ်
ရက်အနည်းငယ်အကြာ မောင်ထွေး လာ၍–
ငွေတွေအားလုံး– လှူပစ်ခဲ့ဘို့ရည်ရွယ်ချက်လား
တခြား ရည်ရွယ်ချက်လဲ ရှိသေးတယ်
ဘာ ရည်ရွယ်ချက်လဲ
တနေ့တော့ မင်းတို့သိမှာပေါ့....

မောင်ကြီးတို့ အိမ်မှာ အဖေနေတယ်ထင်လို့ သွားရှာတာ၊ မောင်ကြီးပြောမှ - ဒီမှာ နေမှန်း သိရတယ်။ အဖေ - မိနှောင်းတို့ အိမ်လာနေပါ။
အဖေ တယောက်ထဲ နေမယ်
တနေ့တွင် သမီး မနှောင်း ရောက်လာသည်။
အဖေ - အစားအသောက် ဆင်းရဲမှာပေါ့
မောင်အေးက ချက်ကျွေးတယ်
မိနှောင်း ချက်ပါ့မယ်။ အချိန်တန်တော့ မောင်အေးလာယူပါစေ
အဖေ ထီပေါက်တဲ့ငွေ တသိန်းတော့ မသေခင် - အားလုံး လှူသွားမယ်
ကောင်းတယ် - အဖေ ကုသိုလ်ထူးကြီး ပါသွားတာပေါ့
မနှောင်းသည် နေ့စဉ်မပြတ် ချက်ပြုတ်ထား၏။
မောင်အေးကလည်း နေ့စဉ် သွားယူ၍ အဖအိုကို ကျွေးမွေးလေသည်။

အင်း - ဒီတခါ - အခံရ တယ် ဆိုးပါလား
သားတွေလဲ တယောက် မျှ မပေါ်လာဘူး
ထို့နောက် အနည်းငယ်ကြာသောအခါ အဘအိုသည် အကြီးအကျယ် မကျန်းမမာ ဖြစ်၏။
အဖေ - ဆေးလေး တခွက် သောက် လိုက်အုံး - နော်
မနှောင်းမှာ အဘအိုအိမ်သို့ ပြောင်းလာကာ နေ့ရောညပါ မနေမနားပြုစုလေသည်။
အညစ်အကြေးမနှောင်း သုတ်သင်ပေးသည်။
မောင်အေး - မောင်ဝေ - ကို သွားခေါ်စမ်း
ဟုတ်ကဲ့ အဘ
တချိန်တွင် အဘအိုသည် တပည့်ကိုခေါ်၍ –
မောင်ဝေ၊ ဦးကြီး သေမယ် - သင်္ဂြိုဟ်စရိတ် နှုတ်ပြီး - ကျန်တဲ့ငွေ အားလုံး - မနှောင်းကို ထုတ်ပေးလိုက်ပါ။
မနှောင်း တပြားမှ မယူပါဘူး၊ အဖေ မသေခင် အားလုံး လှူသွားပါ
မကြာမီပင် မောင်ဝေရောက်လာ၏။
မိဖကိုပြုစုတဲ့ သမီးကို ပေးတာလဲ လှူတာပါအေ။
မနှောင်း မယူပါဘူး အဖေ
အဖေ-မမာ ယင်ပြုစုတဲ့ သား သမီး ကိုပေးခဲ့ဖို့ အဖေ ရည်ရွယ် ဖို့သားပါ၊ မနှောင်းတယောက် ဘဲ အဖေ့ကို ပြုစုတယ်

ဘာတွေ လှူမလဲ - အဖေ
တကယ်လို့ မိနှောင်း မပြုရ ယင်ကော
အားလုံး လှူခဲ့မှာပေါ့
ဆေးရုံတို့
လူအိုရုံတို့
စာသင်ကျောင်းတို့
ခိုကိုးရာမဲ့ ဂေဟာတို့
ခွဲဝေလှူခဲ့မယ်
နောက်တနေ့တွင် မနှောင်းသည် ဘုန်းကြီးတပါး ပင့်လာ၏။ မောင်ဝေလည်း ရောက်နေ၏။
အဖေ့ ငွေ အားလုံး ကို - ဆေးရုံ၊ လူအိုရုံ၊ စာသင်ကျောင်း၊ ခိုကိုးရာမဲ့ ဂေဟာ တို့ အတွက် - ရေစက်ချ ပြီး လှူပါအဖေ
အဖေ နောက်ဆုံး စကားပြောမယ်၊ မိနှောင်း အတွက် တသောင်းယူ
မိနှောင်းတို့ အရွယ်ရောက်လာအောင် ကျွေးမွေးပြီး ပညာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေ ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်ပါဘူး
အဖေ ပေးတာ မယူယင် - အဖေသေခါနီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေလိမ့်မယ်
... ကဲ - မောင်ဝေက အလှူ့ဒါယကာရင်း ရေးစမ်း -(၂)-
ဟုတ်ကဲ့

---ကျွဲသို့လှူဒါန်းရ
သော ကုသိုလ် ကံ
စေတနာတို့ကြောင့်

စာရင်းပြုလုပ်ပြီးသောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့တွင် ရေစက်ချ၍ လှူဒါန်းလေသည်။
အဘအိုကွယ်လွန်သွားသော အခါ
မနှောင်းသည် သူရသည့် ငွေတသောင်းကို
ရသမျှ · ကုသိုလ်
အဖို့ · အမျှဝေပါ
တယ် အမေရယ်·
အမျှ
အမျှ
အမျှ
သူ့အဖေလှူခဲ့သည့် အလှူမျိုးပြုကာ အဘအိုအား အမျှအတန်းပေးဝေလေသည်။
မြီး

စူးစမ်းရှာဖွေသူများ

မုံရွာဝင်းဖေ

ကျော်ကျော်

ဟင်နရီမိုဟော့

ယခုအခါ ခမာနိုင်ငံဟုခေါ်သော ခမာလူမျိုးတို့၏ ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံသည် တကြိမ်က အလွန်ကြီးကျယ် ခမ်းနားခဲ့သည်။ ကိုးရာစုမှ ဆယ့်သုံးရာစု အတွင်းတွင် ကမ္ဘောဒီးယား နိုင်ငံ၏ ဩဇာသည် ပတ်ဝန်းကျင် ဒေသများသို့တိုင် လွှမ်းမိုးခဲ့၏။ ခမာမင်းဆက် ပြတ်သွားသော အခါတွင် ခမာမင်းတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များသည်လည်း အစရှာမရအောင်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

အရှေ့တောင် အာရှသို့ ရောက်ရှိလာသော ခရီးသည်များသည် ခမာ ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များကို ရှာဖွေစူးစမ်းလိုကြသော်လည်း ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ၏ အလယ်ပိုင်းလွင်ပြင်တခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်းထားသော တောကြီးများကြောင့် အခက်တွေ့ကြရလေသည်။

၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဟင်နရီမိုဟော့အမည်ရှိပြင်သစ်လူမျိုး ပိုးမွှားဗေဒပညာရှင်တဦးသည် ကမ္ဘောဒီးယားနိုင်ငံ ဖနွမ်းပင်မြို့သို့ ရောက်လာလေသည်။ သူသည် ရှားပါးသော လိပ်ပြာများ ရှာဖွေရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်၏။

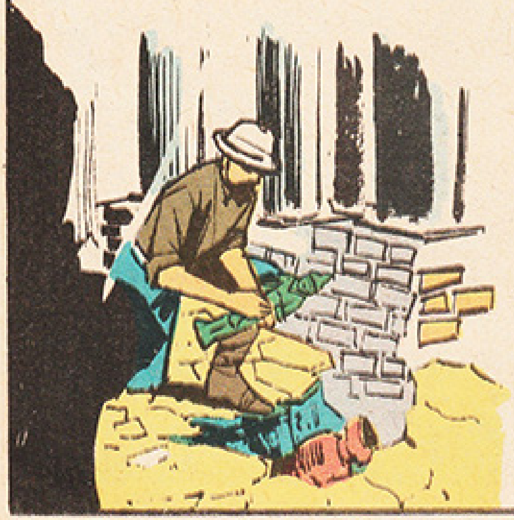

ဟင်နရီမိုဟော့သည် ဖနွမ်းပင်၏မြောက်ဖက်သို့ တယောက်တည်း ခရီး ထွက်ခဲ့ပေသည်။ သူ့တွင် လိုအပ်မည့် ပစ္စည်းကလေးများထည့်လာသော ကျောပိုးအိတ် တလုံးနှင့် လက်နက် အဖြစ် ပစ္စတိုတလက်နှင့် ကရစ်ခေါ် ဓားတချောင်းသာ ပါလေသည်။

မိုဟော့သည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို ဓားဖြင့်ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်းကာ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ခရီးနှင်လာခဲ့၏။ တနေ့သောနံနက်တွင် သစ်ပင်တပင်၌ နားနေသော အလွန် ထူးဆန်းသည့် လိပ်ပြာတကောင်ကို တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ပိုက်ကို ထုတ်ကာ လိပ်ပြာကို ဖမ်းရန် ပြင်ဆင်လိုက်

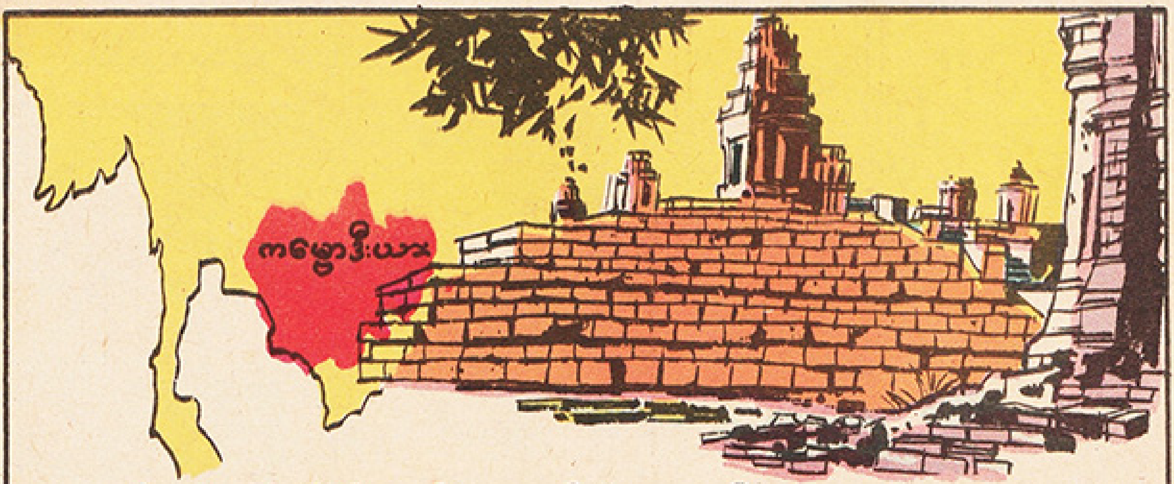

လေသည်။ သို့သော် လိပ်ပြာသည် အဝေးသို့ ပျံသွားလေပြီ။

ဟင်နရီမိုဟော့မှာ လိပ်ပြာနောက်သို့ လိုက်ရင်း လိုက်ရင်းနှင့် တောနက်ရာသို့ရောက်လာခဲ့၏။ ထို့နောက် သူသည် သစ်ပင်ကြီးများ အကြားမှ ထိုးထွက်နေသော ညိုမည်းသော ကျောက်တုံးကြီးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် အဆောက်အအုံကြီးကို တွေ့ရသည်။ ထို အဆောက်အအုံကြီး၏ထိပ်တွင် ကြာပွင့်ပုံသဏ္ဌာန် မျှော်စင်ကြီးငါးခုတည်ရှိနေ၏။

ဟင်နရီမိုဟော့မှာ လိပ်ပြာကို မေ့သွားပေပြီ။ ထိုအဆောက်အအုံကြီးကိုသာ ငေးမော ကြည့်ရှုနေမိ၏။ ထို့နောက် လှည့်လည် ကြည့်ရှုလေ့လာပြန်သည်။ အဆောက်အအုံကြီးထဲတွင် ထူးဆန်းသော တိရစ္ဆာန်များ ပုံသဏ္ဌာန်ထွင်းထုထားသည့် ကျောက်တိုင်ကြီးများကို တွေ့ရ၏။ နဂါးခေါင်းပုံသဏ္ဌာန် ကျောက်တိုင်ကြီးများလည်း ရှိပေသည်။ သူ့တသက်နှင့်တကိုယ် တွင် ဤမျှ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသော အဆောက်အအုံမျိုးကို မမြင်မတွေ့ဘူးသေးပေ။

အစ ပထမတွင် ထိုအဆောက် အအုံကြီးသည် မည်သည့် အဆောက်အအုံကြီး ဖြစ်သည်ကို ဟင်နရီမိုဟော့ မခန့်မှန်းတတ်ပေ။ ဆက်လက်လေ့လာသောအခါမှသာ ခမာမင်းတို့၏ အန်ကောဝပ် ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်ကြောင်း သိရတော့သည်။

အန် ကော ဝပ် ကျောင်း တော် ကြီး ကို ခရစ်နှစ် ၉၀၀ နှင့် ၁၂၀၀ အတွင်းက ခမာမင်းများ တည် ဆောက် ခဲ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗိဿနိုး နတ်မင်းကို ပူဇော်ရာ ကျောင်းတော်ကြီးပင် ဖြစ်၏။ ထိပ်တွင် တည်ရှိသော မျှော်စင်ကြီးများမှာ ပေ ၂၀၀ ခန့် မြင့်ပေသည်။

ဟင်နရီမိုဟော့ ကြောင့်သာ ခမာတို့၏ ယဉ်ကျေးမှု လက်ရာဖြစ်သော ကမ္ဘာကျော် အန်ကောဝပ် ကျောင်းတော်ကြီး၏ အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့သိရှိရခြင်းဖြစ်ပေတော့သည်။

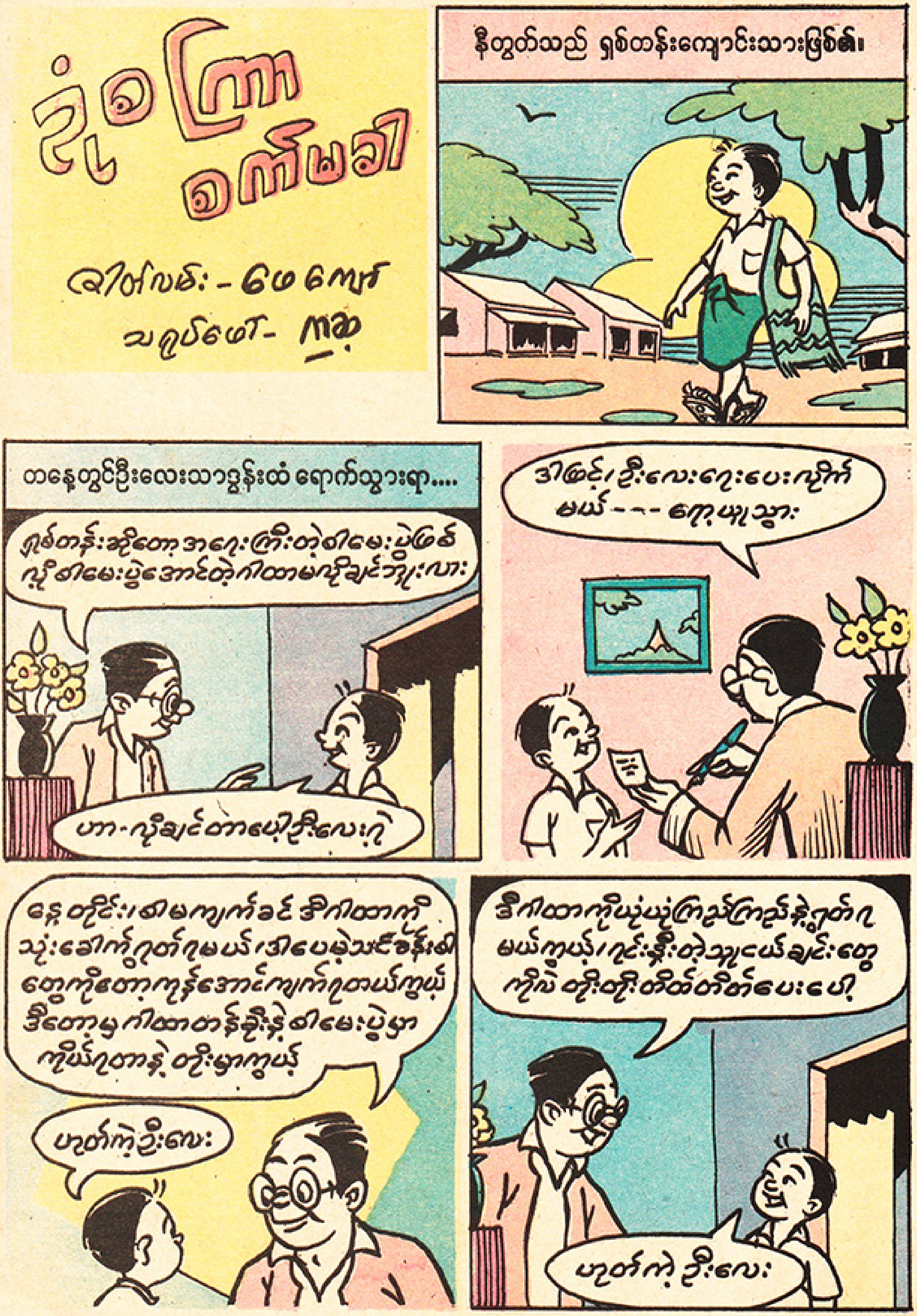
ဥုံစကြာ ဓာတ်မဝါ
ဇာတ်လမ်း - ဖေကျော်
သရုပ်ဖော် - ဘဆု
နီတွတ်သည် ရှစ်တန်းကျောင်းသားဖြစ်၏၊
တနေ့တွင်ဦးလေးသာဌွန်းထံ ရောက်သွားရာ....
ရှစ်တန်းဆိုတော့အရေးကြီးတဲ့စာမေးပွဲဖြစ်လို့စာမေးပွဲအောင်တဲ့ဂါထာမလိုချင်ဘူးလား
ဟာ-လိုချင်တာပေါ့ဦးလေးရဲ့
ဒါဖြင့်၊ ဦးလေးရေးပေးလိုက်မယ်---ရော့ယူသွား
နေ့တိုင်း၊ စာမကျက်ခင် ဒီဂါထာကိုသုံးခေါက်ရွတ်ရမယ်၊ ဒါပေမဲ့သင်ခန်းစာတွေကိုတော့ကုန်အောင်ကျက်ရတယ်ကွယ့် ဒီတော့မှ ဂါထာတန်ခိုးနဲ့စာမေးပွဲမှာကိုယ်ရတာနဲ့ တိုးမှာကွယ့်
ဟုတ်ကဲ့ဦးလေး
ဒီဂါထာကိုယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ရွတ်ရမယ်ကွယ့်၊ ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်းတွေကိုလဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပေးပေါ့
ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး

နီတွတ်၊ ဖိုးကျား၊ ဇော်မင်းတို့ သူငယ်ချင်း သုံး ဦးမှာ ရှစ်တန်းစာမေးပွဲ ဖြေရလေပြီ။
ဟေ့ဖိုးကျား-ဇော်မင်း မင်းတို့ဖြေနိုင်ကြရဲ့လားကွ
အေး-ဖြေနိုင်တယ် မင်းကောနီတွတ်
ငါလဲဖြေနိုင်တယ်၊ သိပ်ခွမ်းတဲ့ ဂါထာဘဲကွ၊ ငါကုတာတွေနဲ့ချည်း တိုးနေတာဘဲကွ
အေး၊ ဒို့လဲ ဒီလိုဘဲကွ
စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ထွက်လာသောအခါ နီတွတ်တို့သုံးဦးစလုံး အောင်ကြ၏။
အောင်ပြီကွ အောင်ပြီ
သိပ္ပံနဲ့ကွ
ငါလဲသိပ္ပံ ဘဲကွ
ကျနော်တို့စာမေးပွဲ ဘာလို့အောင် ကြတယ်ထင်လဲဖေဖေ
သားတို့စာကြိုးစားကြလို့ အောင်ကြတာပေါ့
မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ ဦးလေး သာဒွန်း ပေးတဲ့ဂါထာကြောင့်အောင်ကြတာဖေဖေ

ဟေ-တယ်ခွမ်းတဲ့ဂါထာပါလား
ဂါထာက-ဘယ်လိုလဲပြောပါအုံး
ဂါထာက -"ဥုံ စကြာ-စက်မခါ"
ပါဖေဖေ၊နေ့တိုင်းစာမကျက်ခင်
သုံးခေါက်ရွတ်ရတယ် ဖေဖေ
ဟုတ်ပြီ
ကျောင်းစာတွေကိုတော့ကုန်အောင်
ကျက်ရတယ်ဖေဖေ၊ဒီတော့မှဂါထာ
တန်ခိုးနဲ့၊စာမေးပွဲမှာကိုယ်ရတာနဲ့
တိုးတာဖေဖေ
ဥုံ စကြာ - စက်မခါ
ဥုံ စကြာ - စက်မခါ - -
အင်း - - - - - - - -
ဟား -ဟား - - ဟား -ဟား
လက်စသတ်တော့ဂါထာက
ဒီလိုကိုး - - - - - -
ဟုတ်တာပေါ့၊ဥုံစကြာ-စက်မခါ-
ဆိုတော့၊ဥုံစာကျက်-စာမခက်ပေါ့
ဒါကြောင့် သားတို့စာမေးပွဲအောင်
ကြတာပေါ့၊ဟား-ဟား-ဟား - - -
ပြီး

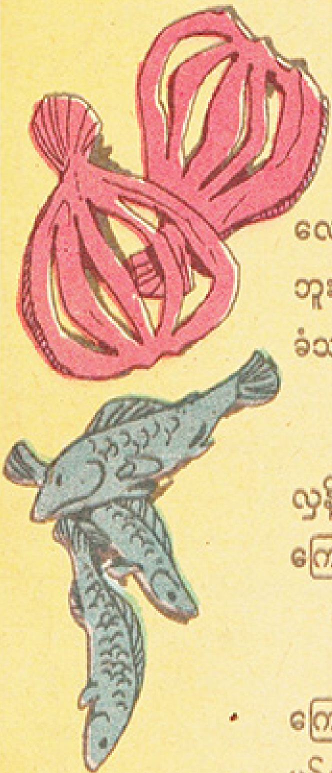

ငါးခြောက်သည် ငါးစိုထက် ဘာကြောင့် ပို၍ အထားခံသနည်း

နံနက်ဈေးမှဝယ်လာသော ငါးစိုကို မချက်ပဲထားပါက နေ့လယ်လောက်တွင် ပုပ်သိုး၍ အနံ့ဆိုးများ ထွက်လာသည်ကို သင်တို့တွေ့မြင်ဘူးကြပေမည်။ ငါးခြောက်ကား ဤသို့မဟုတ်။ လနှင့်ချီ၍ပင် အထားခံသည်ကို တွေ့ရပေမည်။

ငါးခြောက်ပြုလုပ်ရာ၌ ငါးစိုကို ဆားများဖြင့် လိမ်းကျံပြီး နေပူတွင် လှန်း ပေးရသည်။ ငါးခြောက် တာရှည်စွာအထားခံခြင်းမှာ ဆားကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဆားသည် အသားထဲမှရေကို စုတ်ယူနိုင်သည်။ ရေထွက်သွားသောကြောင့် အသားသည် ခြောက်လာသည်။ ရေမရှိလျှင် အသားများကို ပုပ်သိုးစေတတ်သော ဗက်တီးရီးယားများ အသက်ရှင် မနေနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ငါးခြောက်တွင် ဗက်တီးရီးယားများ ပေါက်ပွား နေထိုင်ခြင်းမပြုနိုင်သောကြောင့် ပုပ်သိုးခြင်းမရှိပဲ ကြာရှည်စွာအထားခံခြင်းဖြစ်လေသည်။

တင်လှဦး

အဖြေမှန် သိပါစေ

၁။ မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ် အလင်းထုတ်၊
ကြယ်လဲမဟုတ် ဂြိုဟ်မဟုတ်၊
လကမ္ဘာသွားဖို့ သူ့အလုပ်လုပ်။

၂။ စက္ကူမြွေနဲ့ ခေါင်းတိုင်လုပ်၊
မီးခိုးထွက်ချင် ဝယ်၍ထုတ်။

၃။ အပြာရောင်ကို နောက်ခံထား၊
တရွေ့ရွေ့သွားတဲ့ ဂွမ်းပုံများ။

ဦးသုတ

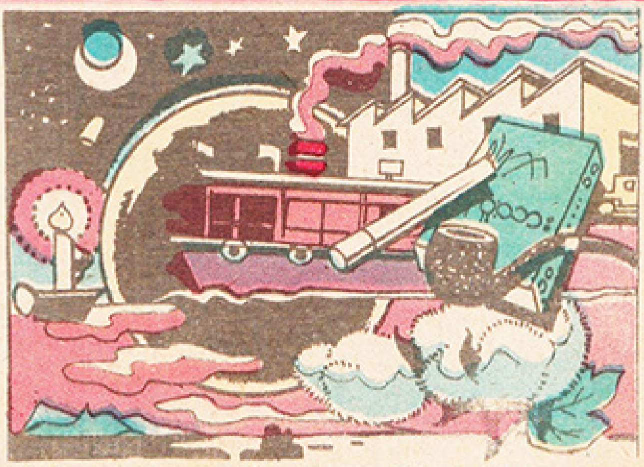

အဖြေ။ ၁။ ငြိုပ်တု။ ၂။ စီးကရက်။ ၃။ တိမ်။

အုန်းရည်သည်လေး ကျွန်တော်

မောင်သာပြည့်

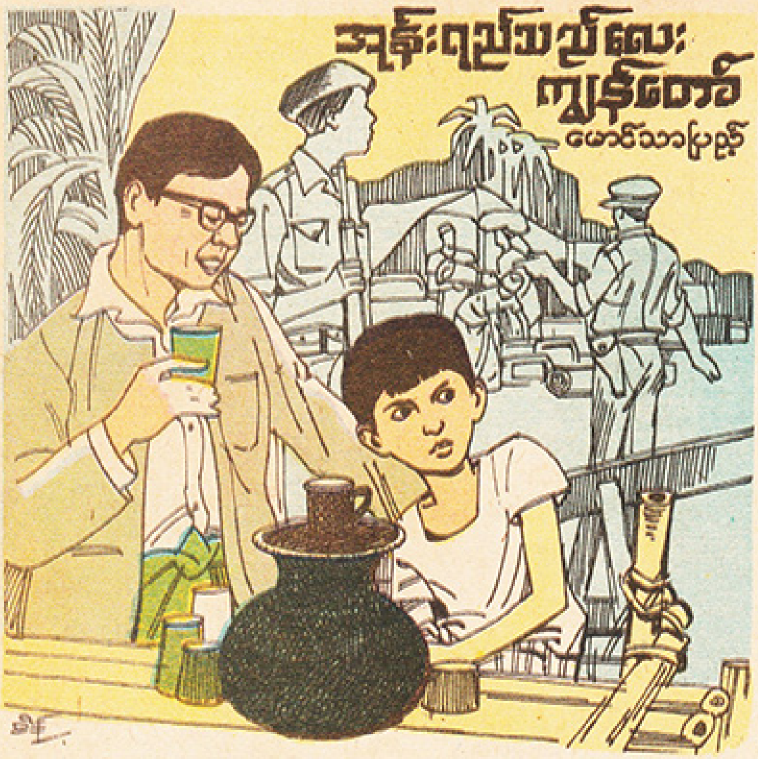

နေအလွန်ပူပါသည်။ သွားလာနေသော လူများ၏မျက်နှာ ပြင်ဝယ် ချွေးများ စီးကျနေသော်လည်း သူတို့သည် ပူအိုက်ရမှန်းမသိပါ။ မှောင်ခို အဝတ်အထည်များကို အလုအယက် တိုးဝှေ့ဝယ်နေကြပါသည်။

နေထွက်မှ နေဝင် မှောင်ခိုဈေးတန်းသည်ကား စည်ကားမြဲဖြစ်သည်။ ကျိုက်ဖန် ဆိပ်ကမ်းသို့ မော်တော်ဆိုက်ပြီ ဆိုလျှင် လမုတန်းတွင် မှောင်ခိုပစ္စည်းမျိုးစုံတွေ့သည်။ မှောင်ခိုသမားများသည် ကျိုက်ဖန်ဆိပ်မှ မှောင်ခို ပစ္စည်းများကို သယ်ပြီး လမုတန်းသို့ လာရောင်းကြသည်။ မော်လမြိုင်မြို့သည် ယခင်က ဒူးရင်းသီးကြောင့် နာမည် ကြီးခဲ့သော်လည်း ယခုမူ ယိုးဒယားမှောင်ခိုပစ္စည်းများကြောင့် နာမည်ကြီးပါသည်။

"ချာတိတ်၊ အုန်းရေတခွက်ဘယ်လောက်လဲကွ"

"ငါးပြားပါအကို"

အစ်ကိုကြီးသည် ပိုက်ဆံအကြွေငါးပြား ထုတ်ပေးပြီး အုန်းရေကို အိုးမှခပ်သောက်ပါသည်။ မော်လမြိုင်သည် အုန်းသီးအထွက်ပေါသဖြင့် အုန်းရည်လှိုင်လှိုင် ရရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အုန်းရည်ကို အိုးတွင်ထည့်ပြီး လမုတန်း 'မှောင်ခိုဈေးတန်း အလယ်တွင် ချရောင်းပါသည်။

"ကလေး၊ အုန်းရည်သုံးခွက်ပေးဟေ့"

လက်ထဲတွင် တကိုက်လေး ငါးခြောက်ဆယ်တန် ပေါ်ချစ်စများနှင့် ခေါက်ထီးကိုယ်စီကိုင်ထားကြသော အစ်မကြီးသုံးယောက်သည် အုန်းရည်သောက်ရင်း တက်ထရွန်ရောင်စုံများအကြောင်း ပြောနေကြသည်။ နေပူထဲတွင် ရေဆာလာသည် ထင်ပါသည်။ တယောက်ကို အုန်းရည် နှစ်ခွက်ကျစီ သောက်ပါသည်။ သောက်ပြီး အကြွေဆယ့်ငါးပြား ထုတ်ပေးပါသည်။

"တခွက်ငါးပြားကျပါတယ် အမ။ ခြောက်ခွက်ဆိုတော့ပြား သုံးဆယ်ကျပါတယ်"

"ဟင်–အဝသောက်ငါးပြား မဟုတ်ဘူးလား။ ဈေးများလှချည်လားကွ"

နေကာမျက်မှန်တပ် အစ်မကြီးသည် အကြွေ ဆယ့်ငါးပြား ထပ်ထုတ်ပေးရင်း မကျေမနပ် ပြောလိုက်ပါသည်။

"အမရယ်–ကျနော့် အုန်းရည်ဘိုးက ပြားသုံးဆယ့်ထဲပါ။ အမတို့ လက်ထဲက ဝယ်လာတဲ့ မှောင်ခို ပစ္စည်းတွေ လောက် တန်ဘိုးမများပါဘူးခင်ဗျာ"

"အောင်မယ်–ဈေးသယ်က လူပါးဝလို့။ ငယ်ငယ်ကလေးရှိသေးတယ်၊ စကားပြောကြီး ကျယ်လိုက်တာ"

အစ်မကြီးသုံးဦးသည် ကျွန်တော့်ကို ရန်တွေ့ပြီး ထွက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းသလို ဖြစ်လာပါသည်။

ဒေါသလည်း ဖြစ်မိပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ဘာမျှမတတ်နိုင်ပါ။ ဈေးသည်ဘဝမို့ ဈေးရောင်းရအုံးမည်ဖြစ်ပါသည်။

"ဟော့–ဖိုးအောင်၊ ရောင်းကောင်းရဲ့လားကွ"

ကျော်နိုင်သည် ယိုးဒယားမှလာသော အိတ်နီလေးကို လက်တဖက်မှကိုင်ပြီးကျွန်တော့်ထံ လျှောက်လာနေပါသည်။ ကျော်နိုင်သည် ကျွန်တော်၏ အရင်းနှီးဆုံးသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သော်လည်း ·သူနှင့် ကျွန်တော် စိတ်ခေတ်ခြင်း မတူပါ။ ကျော်နိုင်သည် သူ့မိဘများမသိအောင် မှောင်ခိုပစ္စည်းများကို ရောင်းချသူဖြစ်ပါသည်။ မှောင်ခို သမားကြီးများက သူ့ကို ရောင်းပေးခ တနေ့ ငွေတဆယ် ပေးပါသည်။

"ငါနဲ့အတူ ပစ္စည်း ရောင်းပါလားဖိုးအောင်ရာ။ တနေ့တဆယ်ဆိုတာ မနဲဘူးကွ။ မင်းအုန်းရည်က တနေ့မှ တကျပ်နှစ်ကျပ်လောက်ဘဲရတာ"

"နေပါစေ သူငယ်ချင်းရာ၊ အုန်းရည်ရောင်းတာက ဘေးကင်းပါတယ်"

နေ့လည် ၁၂ နာရီ အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ရဲကားနှစ်စီးသည် ရုတ်တရက် လမ်းတန်းရှိမှောင်ခိုလမ်းကို တဖက်စီ ထိုးရပ်ကာ မှောင်ခို ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းပြီး ရောင်းသူများကို အတင်းဖမ်းပါတော့သည်။ မှောင်ခိုရောင်းသူများ ပြေးကြလွှားကြနှင့် ဆူညံ သွားပါတော့သည်။ ရဲကား ထွက်သွားသောအခါ ကားပေါ်တွင် မှောင်ခိုပစ္စည်းများနှင့်အတူ ကျော်နိုင်အပါအဝင် မှောင်ခို ရောင်းသူဆယ်ဦးခန့် ပါသွားပါသည်။ အားလုံးသာ ဖမ်းမိမည်ဆိုလျှင် ကား ဆယ်စီးတိုက်တောင် နိုင်မည်မထင်ပါ။

"ညီလေးရေ– အုန်းရည်တခွက်လောက် ပေးစမ်းပါကွယ်။ အင်း – ငါ့ညီက လောဘမရှိဘဲ ရိုးရိုးသားသား အုန်းရည်ရောင်းတော့ မှောင်ခိုအရောင်းသမားတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ယင် ငါ့ညီဘဝက အေးချမ်းတာပေါ့ကွာ။ ကြည့်စမ်း၊ သူတို့တွေ ဘယ်လောက် ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက် ဖြစ်သလဲ။ ငါ့ညီက ဥပဒေအတွင်းက ဈေး ရောင်း တော့ သူတို့လို ရုပ်ပျက်စရာလဲ မလိုဘူး။ ပြေးဘို့လွှားဘို့လဲ မလိုဘူး။ ဘယ်လောက် အေးချမ်းလိုက်သလဲ"

ကျွန်တော် အံ့သြစွာ မော့ကြည့်မိပါသည်။ ကျွန်တော့်ချိုချိုအေး အုန်းရည်ဝယ်သောက်သူ ပင်နီတိုက်ပုံအင်္ကျီနှင့် အစ်ကိုကြီးသည် ဘယ်လို လူကြီးပါလိမ့်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အုန်းရည်တခွက်ကြောင့် အစ်ကိုကြီးရင် အေးမြမည်ဖြစ်သလို အစ်ကိုကြီးစကားကြောင့် ကျွန်တော့်ရင် ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့သွားသည် ကတော့ အမှန် ဖြစ် ပါသည်။

အောင်လံမြူးချိန်

မြောက်လေပြေအေး
ရိုက်ဆော်သွေး၊
ခွာညိုသင်းပြန့်မွှေး။

လွတ်လပ်ရေးနေ့ ပွဲသဘင်၊
အုန်းခြိမ့်ညံပျော်ရွှင်။

နှစ်စဉ်နှစ်စဉ် ကျင်းပလေ့၊
ဇန္နဝါရီလေးရက်နေ့။

မမေ့ရှေးက ဒို့ပြည်ဝယ်၊
နယ်ချဲ့စိုးမိုးတယ်။

ဇွဲစိုက်နဲ့ကွယ်တော်လှန်ရှဲ့၊
တောင်ပေါ်မြေပြန့်ဥမကွဲ။

ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ စွန့်ရှည်အောင်၊
ထိန်းသိမ်းကြစို့မောင်။

တပြည်ထောင်လုံး ဒီနေ့ထူး၊
အောင်လံလွင့်လွင့်မြူး။ ။

ပေသိန်းဦး (မုံရွာ)

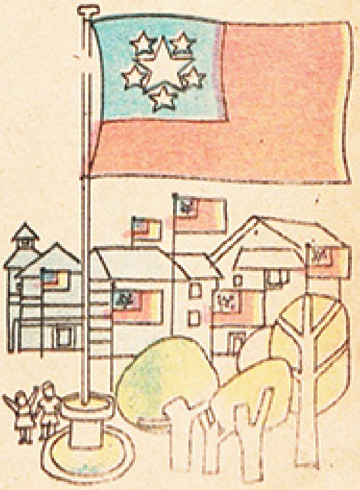

R. 517

မျောက်မောင်းမ

မျောက်မောင်းမ မျိုးထဲတွင် အနောက် အာဖရိကတိုက်နှင့် ဂီနီ နယ်၌ တွေ့ရသော မန်ဒရီး ခေါ် မျောက်မောင်းမမျိုးမှာ အထွား ကျိုင်းဆုံးနှင့် ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။ အရုပ်လည်းဆိုးသည်။ ဝက်ကဲ့သို့သော မျက်လုံးများနှင့် ခွေးကဲ့သို့သော နှုတ်သီးများ ရှိခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ မျက်ကွင်းကျယ်ပြီး ချွန်ထက်သော အစွယ်များရှိသည်။ ပါးပြင်တွင် အပြာရောင်နှင့် ကြက်သွေးရောင် အစင်းများရှိပြီး၊ ကိုယ်အပေါ်ပိုင်းမှာ အနီရောင် ဖြစ်သည်။ အမြီးမှာ နှစ်လက်မခန့်ရှည်သော အငုတ်ကလေး ဖြစ်သည်။

မြေပြင်တွင် လေးဖက်ထောက်၍ လျင်မြန်စွာ သွားလာနိုင်သော်လည်း၊ သစ်ပင်ကိုမူ လွယ်ကူစွာ မတက်နိုင်ပေ။

သစ်သီးသစ်ဥများကိုသာမက၊ ပိုးမွှားများနှင့် တိရစ္ဆာန်ငယ်များကိုပါ စားသောက်သည်။ လူတို့စိုက်ပျိုးထားသော သီးနှံများကိုဝင်ရောက် စားသောက်တတ်ကြရာ အပျက်အစီးများလွန်းသဖြင့် လယ်သမားတို့က ယင်းတို့ကိုအလွန် မုန်းတီးသည်။

မန်ဒရီးမျောက်မောင်းမငယ်များကို လူတို့မွေးမြူထားနိုင်သော်လည်း၊ အကောင်ကြီးများမှာ အန္တရာယ်ပေးတတ်သည်။

အခြား မျောက်မောင်းမမျိုးများ ကဲ့သို့ပင် အုပ်စုဖွဲ့၍ နေထိုင်ကျက်စားကြသည်။

ရဲမြင့်

၂၅ ပြား

ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၂၉-၁၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးသင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၃၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/